

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικὸν δραχ. 7.— Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἀρχόνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χρυστεία

Περίοδος Β'—Τόμ. 9^{ος} ἔν Ἀθήναις, 7 Δεκεμβρίου 1902 ἔτος 24^{ον}—Ἀριθ. 49

μυριοστὴν, τὸν ὁποῖον γνωρίζει ἐξ ἄψεως.— Ἡ Ἀθάνα Καρδία εὐχαριστεῖ τὸ Πρόιον Χαθίαν διὰ τὰ συγχαρητήρια, τὰ ὁποῖα τῷ ἀγαποῦσιν, καὶ ζητεῖ τὸν ὄνομα του· καταμαγευθεῖσα δὲ ἐκ τῶν ὁραίων Μ. Μυστικῶν τοῦ Ἀπογόνου τοῦ Νέστορος, τῷ στέλλει ἀπειρὰ συγχαρητήρια.— Ἡ Μαρία τοῦ Ἐβρίπου κυπὰ μίαν καρθάναν διὰ τὴν Ἀμαρύλλαν (νὰ τὰ μας!) καὶ ἕνα τενεκὲν διὰ τὸν Χαλιμῆδα Λιμοκοτόρου· ζητεῖ δὲ τὰ ὀνόματα τοῦ Κροτάλου καὶ τοῦ Ρακοσυλλέκτου τῶν Παρισίων δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν.— τὸ Ἀθαβύριον Ρόδου καὶ ὁ Χωλδὸς Διάβολος, συλλυποῦνται θερμῶς τὸν Ρόδιον Δόκιμον διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς του πατρὸς, ὁ πρῶτος δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Νέφους, Χαλιμῆδος Λιμοκοτόρου καὶ Κουασιμόδου προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολὰς των.— Ἡ Ἀρόσος τῆς Ἐρήμου ἀσπάζεται τὴν Ποιμενίδα τοῦ Παναχαϊκοῦ, καὶ διατὶ δὲν τὴν βλέπει πλέον, μήπως θὰ κατοικήσῃ τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ Παναχαϊκόν;— ὁ Ὀβελίσκος τῆς Κλεοπάτρας χαιρετᾷ τὸν Κουασιμόδον καὶ ζητεῖ τὴν διεύθυνσιν του.— τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδίας χαιρετᾷ τὸν Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης καὶ τὸν ἔρωτᾷ τί κάμνει τὸ χαριτωμένον του ἐξαδελφάκι Ἰάσω.— τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίον χαιρετᾷ τὸν Χωλδὸν Διάβολον.— τὸ Κεντρὸν πληρορεπὲ τὸν Ἀήτητον Ἐλληνα ὅτι δέχεται πολὺ εὐχαριστῶς τὴν προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολὴν του· τὸν δὲ Γαμτοιμιστικὸν ὅτι κατ' ἔως τώρα δὲν ἐπέτελεσε χρεὴ. . . σκόλας.— αἱ λοιπαὶ εἰς τὸ προσεχές.

Ἐρωτᾷ δὲν εἶνε συνδρομητρία) Ματταρινοφάρον (μὰ δὲν ἔτυχε νὰ ἰδῆς διαδήλωσιν ἀπὸ κανένα παράθυρον, νὰ μοῦ τὴν περιγράψῃ;) Ἀμαρύλλαν (λοιοῦν, τί ἀπέγινε; δὲν τὸ πιστεύω νὰ σοῦ ἐκρέμασαν. . . τὴν καρθάναν!) Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνάρου (ἔστειλα) Ἐθρῦν Βλάκα (ἐλήθησαν, εὐχαριστῶ, ἀλλὰ προσπάθησε νὰ μου γράψῃς συχνότερα);— Βεατρικίην, Φιλόμουσον Νεάνιδα, Ρόδιον Ἰππότην (ἔστειλα) Ἰωάννην Β. Οἰκονομῶπουλον ([Ε] διὰ τὴν ὁραίαν περιγραφήν τῆς ἐκδρομῆς, τὴν ὁποῖαν μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα) Μαρίδαρ τοῦ Ἐβρίπου (καὶ πού νὰ ἤξευρες, ὅτι ἡ καθυστέρησις προήλθεν ἀκριβῶς ἐκ τῶν ἐκλογῶν, αἱ ὁποῖαι. . . σοῦ ἐστοχίωσαν τὸσον!) Ἀθαβύριον Ρόδου ([Ε] διὰ τὴν ὁραϊοτάτην ἐπιστολήν) Ἀρόσον τῆς Ἐρήμου, Χωλδὸν Διάβολον ([Ε] διὰ τὰ ὁραία πού μου γράψαις καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἀκίβους ἐνεργείας; θὰ σὲ παρακλέσω μόνον νὰ μου γράψῃς καθαρώτερα, διότι τὸ γράψμαρ σου μὲ δυσκολεύει.) Ὀβελίσκος τῆς Κλεοπάτρας, Λουλοῦδι τῆς Καρδίας (βραβεῖον ἔστειλα: εἰμὶ βελκία δι: πολὺ γρηγορὰ θὰ συμπληρώσῃς τὸ Ἄθρον Βραβεῖου.) Ζιζάνιον Γυμνασίον, Ἀρῶν τοῦ Παργασοῦ, Κεντρὸν Ἀρῶν τοῦ Κάμπου (ἐλήθη) Μελαχροινὴν Γλαυκώπιδα κ.λ. κ.λ.
Εἰς ἕσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 29 Νοεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἰσοῦς δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Ἰανουαρίου

Ὁ χάρτης τῶν ἰσοῦς, ἰπὸ τοῦ ὁποῖου δύνανται γράφαι τὰς ἰσοῦς των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Πνευματικῷ μᾶς εἰς φανέλλου, ὡς ἕσαστος περιττὸν 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

574. Λεξιγράφος

Ἰβωμεν εὐθύ; τὸ πρῶτον, καὶ τὸ δευτέρον μου εὐ Τὸ δὲ θηλυκὸν συρίζει. . .
Εἰς τὸ σύνολον, ὦ λυτὰι, Πέριπυτ' ἀποκαλυφθῆτε,
Κ' εἶπατε μετ' εὐλαθείας: Προσκυλῶ σε, βασιλεῦ!

575. Μεταγραμματισμός

Βάλε βῆτα, βγάλε μῖ
Καὶ θὰ ἰδῆς εἰς τὴ στιγμῇ,
Τοὺς Βουλγάρους μου νήσιω.
Κ' ἕνα ἄρνικι καὶ σοῦ ψήσω.

576. Ἀνιγμά

Μίαν ἐρώτησιν θὰ κάμω, πλὴν δὲν ξεύρατε γὰρ [ποιὸν]
Μ' ἕνα, ἔχοντα μητέρα, ἥτις εἶνε πενθέρη
Τῆς μητρὸς τῆς ἰδικῆς μου, — ἀπατήσατε [λοιπὸν],
Ποῖα σχέσις μᾶς συνδέει; . Ὅτι τὸ βοῆθε μὰ χαρὰ!

577. Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον ὑπάρχει μετ' Ἀράβων.
Τὸ δευτέρον, μου πρόθεσις μὴ τῶν δυσκόλων.
Τὸ τρίτον εἶνε, φίλτατε, ἀπλοῦ, οὐσιαστικόν
Τοῦ ρήματος; ἀνέχομαι εἰς γένος θηλυκόν.
Τὸ τέταρτον εἶνε θεὸς ἀπ' τὴν Μυθολογίαν.
Τὸ πέμπτον μου ἐν ἄνοιμαρ παρουσιάζει ἀνδρῶν [πιων].

ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΕΞΗΜΙΑΣ ΤΟΥ ΕΣΣΠΑΘΜΑΤΟΣ

Ἡ προεξήμια τοῦ Β' Διαγωνισμοῦ Ἑσπαθώματος, ἡ ὁποῖα ἐληγε τὴν 31 Ὀκτωβρίου, παρατείνεται ἀκόμη κατ' αἰτησιν πολλῶν Διαγωνιζομένων. Εἰς προσεχῆς φύλλον, ὅταν θὰ δημοσευθῇ ἡ προκήρυξις πρὸς τακτικὴν ἀνανέωσιν τῆς ἐγγραφῆς, διὰ τὸ 1903, θὰ δηλωθῇ ἕως πότε ἀκριβῶς παρατείνεται ἡ προεξήμια τοῦ Ἑσπαθώματος, καὶ θὰ δημοσευθοῦν ἐκ νέου οἱ ὄροι τοῦ Διαγωνισμοῦ, οὗ, θὰ νὰ λάβουν μέρος καὶ οἱ νέοι συνδρομηταί.

Ἐξάρατα τὸ ἔκτον μου θὰ ἰδῆς τὴν πρῶταν, Καὶ οὕτω Ρόμβος γίνεταί, ὅχι μὲ μέγαν κόπον.
Ἐστὴν ὁπὸ Γερ. Καρσοῦλάνη

578. Κυβόλεξον

★ ★ Ρ
★ Ρ ★
Ρ ★ ★
Ἐστὴν ὁπὸ Γερ. Καρσοῦλάνη

579-581. Λογοπαίγνια

1.— Ποῖα βῆθ δὲν εἶνε γραμμένα εἰς τὸν χάρτην;
2.— Ποῖα πόλις ἀποτελεῖται ἀπὸ σπινθ. θεοσαλικὰ;
3.— Ποῖα πόλις σὲ διατάσσει νὰ γίνῃς Δ;

582. οὐρόδημ ἰπὸδῶν

Ριακὸν ναπὶ γράπαμτ.
Ἐστὴν ὁπὸ Γερ. Καρσοῦλάνη

583-584. Μεταμορφώσεις

Ὁ φθόνος διὰ 5 μεταμορ. νὰ γίνῃ μῖσος
Ὁ ἵππος διὰ 5 μεταμορ. νὰ γίνῃ λύκος

585. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γινώσκον:
1, Μάνις. 2, Ἐπίσημος Τρώς. 3, Βασιλεῦ; τῆς Σπέρτης. 4, Σύνδεσμος συμπλεκτικός. 5, Βασιλεῦ; τῆς Κρήτης. 6, Ἀρχαία Βασιλισσα. 7, Ρήτωρ. 8, Βασιλεῦ; 9, Φιλόσοφος.

586. Γρίφος

ωτ F μα μα τ τ Μ φ ΡΝ
μα τοίχ μα τ λ τ
μα μα τ τ
μα τ
Ἐστὴν ὁπὸ Δημητρίου Φαρμάκιδου.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Λιθῶνων τοῦ φύλλου 40.

454. Ἰβωκος (Ἡθῆ, Κῶς).— 455. Θαλλῶ-θάλλω.— 456. Ἄνευ-εὐν.— 457. Ὀρος-ὄρα

459. ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ 458. EN-NE-A
P ο Ε NE-A I-PA
I γ τ Ο Α-PA-AH
Σ υ κ Η
T τ ο T 460. Οἱ νεοσοῖ (εἶνε ὡς η.)— 461-463. α') τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Ρ.Α.: κρᾶμα, λίτρα, ἀριστον, κράτος, μορία θ') τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Γ.Ε.Ι:

Α Ν Ε
N Μ Ε
Η Ο Ο
Σ Σ

μαγεία, λιγεία, γειτορία, Ἀργεῖος, ἀγείρω.— 466. Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον.— 467. ἸΣΣΟΣ (Ἰση, Σίφων, Σῦς, Ὁς Σπέρτος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς μᾶς λεπτὰ 6 μόνον. Ἐλάχιστος θῶς: 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ οἱ ὀλιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Α γκαλλᾶσσω γραμματῶσμα. Gerassimo Marcé (pour Alexandre), Palais Monferato, Alexandrie (Egypte). (B-78)

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 380.)

Ἐδῶ τελειώνει ἡ ἀξιωματικὸς ἀνάκρισις.
Ἐπὶ οὗτῳ ἡμέρας, ὁ σαλπικηγῆς τοῦ Βαΐλου διελάλει εἰς τὴν ἀγορὰν τὰ ἐξῆς: «Ὅποιος ἐκλάπη κατ' αὐτάς, νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν κύριον Βαΐλον.»

Ἄλλὰ κανεὶς δὲν ἐπικρουσιάζετο. Ὁ Βαΐλος ἐκράτησε τοὺς φυλακισμένους τοῦ δύο ἑβδομάδας ἀκόμη, διὰ νὰ μάθουν νὰ περιπαίξουν τὴν δικαιοσύνην. Ἐπειτα, βαρυνθεὶς γὰρ τρέφει τοὺς φοβεροὺς αὐτοὺς κουκισοφάγους, τοὺς ἀπέλυσε, λέγων:

«Ἄς πᾶνε, σὲ καλὸ!»

Καὶ ἰδοὺ ὁ βαρῶνος Κερκόζ καὶ ὁ πιστὸς του ὑπηρετῆς εὐρέθησαν πάλιν εἰς τοὺς δρόμους, περιλυποὶ καὶ οἱ δύο, ταπεινωμένοι, ταξιδεύοντες περὶ πρὸς τὴν Βρετανίαν.

Ταξεῖδιον ἀτελείωτον, ταξεῖδιον ὀδυνηρόν! Ἐκαστὴν ἡμέραν εἰμποροῦμεν νὰ τὴν συνοφίζωμεν ὡς ἐξῆς: «Ἐπροχώρησαν ὀλίγον, εἰργάσθησαν πολὺ, ὑπέφεραν ὑπερβολικά, ἔφαγαν μόνις.»

Ἐνα βράδυ, καθὼς ἐπερνοῦσαν πλησίον ἀπὸ μίαν καλύβην, γασθῶθησαν ζωρὰν εὐωδίαν λαχαγόσου-πας, καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἐνόησαν ὅτι εὐρίσκοντο εἰς τὴν Ὀβέρην. Ἦτο ἡ ἐποχὴ τοῦ τρυγητοῦ. Ἐφορτώθησαν εἰς τὴν ραχίν τὸ βαρὺ κοφίνι, καὶ ἔλην τὴν ἡμέραν εἰργάζοντο ἐπιπόνως, ὑπὸ τὰ ὑποπτα βλέμματῃ τοῦ ἀμπελοργῶ.

Ἐπλησίαζαν εἰς τὴν κωμόπολιν Γκερῆ, ὅταν τοὺς εὔρε γέρον δυστύχημα: Τὰ ὑποδήματα τοῦ Βαλεντίνου, τὰ ὁποῖα πρὸ πολλοῦ ἠπέλιπον ἀποσύνθεσιν, ἔξασφα τὸν ἐγκατέλειψαν. «ὦ, συμφορά! Τώρα ἔπρεπε νὰ περιπατῇ γυμνὸς! νὰ πληγῶνεται ἀπὸ τὰ χαλίκια τοῦ δρόμου! νὰ ματῶνουν τὰ πόδια του. Ἐπρεπε νὰ νάβῃ χαλαίων τὸ ὑπόλοιπον τοῦ

Πολγοθῆ! Ὁ βαρῶνος Κερκόζ, καθήμενος εἰς ἕνα φράκτιν, εἶνε ἑτοιμὸς νὰ πελπι-σθῇ, ὅταν ὁ Γιαννίδος τὸν πλησιάζει, καὶ ἀπλοῦστατα, τοῦ φορεῖ ἕνα ζευγάρι ὑποδημάτων καινουργῶν. . . Ἔἴνε τὸ δῶρον τοῦ ἀδελφοῦ Ἠτύχιου, τὸ ὁποῖον ἔφερσιν ἐπὶ τῶν ὤμων, ἀφότου ἐφυγαν ἀπὸ τὴν Βενετιάν, παραδοκῶν, ὁ πονηρὸς, τὴν εὐκαιρίαν νὰ το χρησιμοποίησῃ ὑπὲρ τοῦ κυρίου του. . .

Ἡ πράξις αὕτη, ἡ πραγματικῶς ὑπέροχος, συγκινεῖ τὸν Βαλεντίνον βαθύτατα. Σῦρει τὸν Γιαννίδον πρὸς τὸ στῆθος του καὶ τὸν θλίβει ἐπὶ τῆς καρδίας του, ὡς ἀδελφὸν προσφιλεῖ.

Αἱ βροχαὶ τοῦ φθινοπώρου τοὺς κατέλαβον, ἐν ᾧ διήρχοντο τὴν Βέρρην, καὶ κατέβρεξιν ὅτι ράκος ἀπέμενον ἀκόμη ἐπὶ τῶν κατίσχνων αὐτῶν σωματιῶν.

Κατέφευγον ὑπὸ τὰ πυκνόφυλλα δένδρα, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἀκόμη ἐβρέγοντο. Οἱ δρόμοι εἶχον γίνῃ τῶσον λασπώδεις, ὥστε οἱ πόδες των ἐβυθίζοντο καὶ ἐκολοῦσαν. Τὴν νύκτα ἐπάγωναν τυλιγμένοι μετὰ κάθυγραράκη. . . Μίαν νύκτα, διωχθέντες ἀπὸ δατὰ ἀγροκήπια, ἠναγκάσθησαν νὰ κατακλιθοῦν εἰς τὴν λάσπην τοῦ δρόμου. . . Ὁ Βαλεντίνος ἐκρουλόγησε, καὶ ἀπὸ τότε ἐπῆρεν ἕνα ξηρόβηχαν, ὁ ὁποῖος τὸν ἐτραντάξεν ὀλέκλων. Ἐθαθούλωσαν τὰ μάγουλά του, ἐχώθησαν μέσα τὰ μάτια του καὶ ἡ ράχη του ἐκυρτώθη. . .

Κ' ἐπροχώρει, ἐβάδιζε, μεθ' ὄλον τὸν πυρετόν, ἀδιάφορος πρὸς ὅλα, μίαν μόνην ἔγαν σκέψιν: τὸν πατέρα του. Τὸν ἐβλεπε νοερῶς, ὄρθιον παρὰ τὴν φλιάν τοῦ Κερκόζ, βλέποντάνα ἐργεταί, μακρόθεν ὁ ἐνοχος υἱὸς του. Καὶ εἰς τὴν ὄπτασίαν

«Μόνος ἐν τῷ μέσῳ τῶν χοίρων, τοὺς ὁποῖους τῷ ἔδωκαν νὰ βόσκῃ. . . » (Σελ. 387, στήλ. α'.)

αυτήν, τὸ βλέμμα τοῦ κόμητος ἦτο σκληρόν, τὰ χεῖλη του ἔτοιμα νὰ προφέρουν λέξεις ὀργῆς καὶ τιμωρίας. Ἐν τούτοις ὁ Βαλεντίνος ἐπέσπευδε τὸ βῆμα, ἀνυπόμονος νὰ φθάσῃ, νανοίξῃ τὴν καρδίαν του, νὰ ταπεινωθῇ. . . Δὲν ἤλπιζε πλέον συγγνώμην ἔχρινε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀνάξιον αὐτῆς. Ἄλλ' ἤθελε νὰ δεῖξῃ τὴν ἀβλιότητα καὶ τὴν μετάνοιάν του. Κάθε σκληρότης θά τω ἦτο γλυκεία, ἀρκεῖ νὰ ἤμποροῦσε νὰ κλαύσῃ εἰς τοὺς πόδας ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἐτίκρανε τόσο.

Ἄλλὰ θὰ ἤμπορέσῃ ἀρά γε νὰ βαδίσῃ μέχρι τῆς Βρετάνης; Μόλις εὐρίσκειται ἀκόμη εἰς τὴν Ἀνδεγαβίαν, καὶ ἰδοὺ ὁ χειμῶν ἐφθασε, καὶ ἡ ἀδυναμία του εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε περιπατεῖ κλονούμενος καὶ παραπαίων. Ὁ ξερόβηχας, πού του σπαράζει τὸ στήθος, τὸν σταματᾷ κάθε στιγμὴν εἰς τὸν δρόμον. Πρὸ πολλοῦ δὲν ἤμποροῦσε πλέον νὰ ἐργάζεται εἰς τὰ κτήματα, καὶ ἀπὸ δύο ἡμερῶν, ἀφίει ἀθικτὸν τὸ τεμάχιον τοῦ ἄρτου, τὸ ὁποῖον χάριν αὐτοῦ κερδίζει ὁ Γιαννιός.

Δυστυχημένε Βαλεντίνε Κερκόζ! Ἡ Βρετάνη, ἀλλοίμονον, εἶνε μακρὰν, αἱ δυνάμεις σου ἐξητλήθησαν, καὶ ἴσως πρὸς τὸν θάνατον ἐβάδιζες ἕως τώρα! Ἐνα πρωὶ, ἐν ᾧ ἐχινόιζε καὶ οἱ δύο φίλοι μας ἐπροχωροῦσαν ἐπιπόνως διὰ χώρας μελαγχολικῆς, ὁ Βαλεντίνος κατελήφθη ὑπὸ παραληρημάτος. Ἐξαφνα, τείνων τὰς χεῖρας πρὸς τὰς νιφάδας, τὰς πιπτούσας ἀθροῦδως:

— ὦ, πόσα πτερά, ἀνέκραξε, πόσα ἄσπρα πτερά! . . . Ἐἶνε οἱ Δραγόνοι τοῦ Κουδὲ καὶ πηγαίνουν νὰ κάμουν ἔφοδον! Σιφουλκῆσατε! . . . Ἐμπρός! μάρς! . . . Ὁ Γιαννιός, φοβηθεῖς, ἤρχισε νὰ παγγέλλῃ χαμηλοφώνως τὸ Πάτερ ἡμῶν. Ἐνας κόραξ διέσχισε τὸν ἀέρα πλησίον των με κρωγμῶς ἀπαισίους.

— Ἐ, σεῖς, μουσικοὶ! . . . Σιγασιγὰ ἔστην ἀρχή! . . . Ἐπειτα δυνατώτερα! Καὶ ὁ Βαλεντίνος, κτυπῶν με τὰς χεῖρας τὸν χρόνον, ἤρχισε νὰ τερετίξῃ τὸ γλυκὺ καὶ μελαγχολικὸν ἐκεῖνο ἄσμα τῆς Βενετίας, τὸ ὁποῖον εἶχε παίξῃ ἡ ὀρχήστρα του πρὸ τοῦ μεγάρου τῆς κομῆσης Σιλθάνη. Ἄλλὰ με τοὺς πρώτους φθόγγους ἐσιώπησε καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς χιόνης.

Ἐκεῖ πλησίον εὐρίσκειτο μίαν μικρὰ ἀγροτικὴ ἔπαυλις, τόσο καλά κουκουλωμένη ἀπὸ τὸ χιόνι, ὥστε θὰ τὴν ἐξέλαμβανε κανεὶς ὡς ἐξόγκωμα τοῦ ἐδάφους, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ στήλη ἐκείνη τοῦ φαυῦ καπνοῦ, ἡ ὁποία ἀνυψοῦτο ἐκ τῆς στέγης.

Ὁ Γιαννιός διευθύνεται πρὸς τοὺς σιτοβιλῶνας, καὶ πλησιάζας, ἀκούει τοὺς κοπάνους τῶν ἐργατῶν, οἱ ὁποῖοι κτυ-

ποῦν, ἀλωνίζουσι τὸ σιτάρι. Ἰδοὺ ὁ κύριος τοῦ κτήματος, ὁ ὁποῖος παρουσιάζεται, φράττει τὴν θύραν, με διστωτὰ σκέλη, με βλέμμα καχύποπτον.

Ὁ Γιαννιός, ἀσκηπῆς καὶ χιονιζόμενος, παρακαλεῖ ταπεινῶς νὰ τον προσλάβουν ὡς ἐργάτην εἰς τὸ ἀλώνισμα, ὑπόσχεται νὰ ἐργάζεται ὅσον δύο ἐργάται, καὶ δὲν ζητεῖ ἄλλον μισθόν, παρὰ νὰ περιθάψουν τὸν ἀσθενῆ σύντροφόν του καὶ νὰ του δίδουν τὴν καθημερινήν του σούπαν.

Ἄλλ' ὁ χωρικός, χωρὶς νὰ ποικρινεταί, ξύνει καὶ ματαξύνει τὸ μέτωπόν του, — δεῖγμα βεβαίωτατον δυσπιστίας καὶ ἀμνηχανίας. . .

— Δὲν θέλω μισθόν! ἐπαναλαμβάνει ὁλοπνὸν ὁ Γιαννιός.

Μετὰ ἐν ὀλόκληρον τέταρτον. τῆς ὥρας, αἱ λέξεις αὐταί, — ἴσως δὲ καὶ κάποιον ἴχνος οἴκτου, — καταπίθουν τὸν χωρικόν, ὁ ὁποῖος πηγαινέει καὶ ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ σταύλου.

Τοὺς τρεῖς μῆνας τοῦ χειμῶνος, ὁ βαρῶνος Κερκόζ διήλθε κατάκοιτος, ἀδύνατος καὶ σχεδὸν ἀναίσθητος, εἰς τὸν σταῦλον, εἰς τὴν ζέστην τὴν ἀναδιδομένην ἀπὸ τὰ σώματα τῶν ζώων.

Συχνὰ τὸν κατελάμβανε παροξυσμὸς πυρετοῦ καὶ παρελθέρει ἄλλ' εἰς τὰ διαλείμματα ἔμενεν ἀδρανῆς, ἐξητλημένος, ἀνίκανος νὰ κάμῃ κίνημα, νὰ προφέρῃ λέξιν.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κτήματος ἐφαίνοντο ἀγνοοῦσιν τὸν δυστυχεῖ ἐκεῖνον μισοπεθαμένον, καὶ μόνον ὁ Γιαννιός τὸν ἐπεριποιεῖτο. Ἐπαρουσιάζετο βιαστικός, ἔλεγεν εἰς τὸν Βαλεντίνον ὀλίγα λόγια γλυκά, τὸν ἠνάγκαζε νὰ φάγῃ κάτι τί, καὶ κάποτε ἔφερε, διὰ τὴν στρωμνὴν τοῦ κυρίου του, ἀγκαλιδα νωποῦ ἀχύρου. Ἐπειτα ἐσπευδεν εἰς τὴν ἐργασίαν του, τρέμων πάντοτε μήπως δὲν ἤθελε κάμῃ ἀρκετὴν, μήπως ἤθελε τὸν διώξουν, μαζὶ με τὸν ἄρρωστον του. . .

Ταλαίπωρε Βαλεντίνε! Ὁ μόνος τοῦ φίλος, ἐκτὸς τοῦ Γιαννιοῦ, κατὰ τὰς μακρὰς αὐτὰς ἡμέρας τῆς βασιάνου, ὑπῆρχεν ἓνα μεγάλο βῶδι πυρρόχρουν. Ἐπὶ ὄρας ὀλοκλήρους, χωρὶς νὰ μεταστρέψῃ τὴν κεφαλὴν, τὸ ἀγαθὸν ζῶον ἐκύτταζε τὸν Βαλεντίνον με ὕψος εὐμενῆς καὶ σκεπτικόν, ἐν ᾧ εἰς τὰ θαμβὰ του ὄμματα ἐφαίνετο κάποτε ὡς μίαν λάμψιν ἀμυδρὰ ἀδελφικῆς συμπαθείας. . .

Ἐὴν ἀνοίξιν, με τὰ πρῶτα φύλλα, ὁ Βαλεντίνος, ὁ ὁποῖος ἀνέκτησε κάπως τὰς δυνάμεις του, ἀπῆλθεν ἀπὸ τὴν ἀγροτικὴν ἐκείνην ἔπαυλιν, χωρὶς νὰ τον ἀποχαιρετήσῃ κανεὶς. . . Καὶ πάλιν ἤρχισεν νὰ σπεύδῃ πρὸς τὴν Βρετάνην, διὰ τῶν ἀπεράντων πεδιάδων, ὅπου ἐπράσινιζεν ἤδη ὁ νέος σῖτος. . . Ὁ Γιαννιός ὑπεβάσταζε τὸν κύριόν του, κανο-

νίζων τὸ βῆμά του με τὸ ἀργὸν βῆμα τοῦ ἀσθενοῦς.

Μετὰ πολλοὺς ἀκόμη πόνους καὶ μόχθους, ἀνεγνώρισαν μίαν ἡμέραν, κάτωθεν ἐνδὸς λόφου, τὴν βρετανικὴν χώραν, καλυπτομένην με τὸν χρυσοῦν τάπητα τῶν ἀνθισμένων σπάρτων. Ἦτο ἡ γενέθλιος γῆ, ἦτο ἡ πατρίς! . . . Εἰς τὴν θῆαν τῆς, δάκρυα ἀνέβλυζαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν δύο ἀτυχῶν, καὶ ἡ συγκίνησις των ὑπῆρχε τόσο μεγάλη, ὥστε ἐκάθησαν κ' ἐκύτταζαν ὄραν πολλήν, χωρὶς νὰ προσφέρουν λέξιν. . .

Τὸ Κερκόζ ἦτο ἀκόμη μακρὰν, ἀλλὰ πᾶν ὅ,τι ἐβλεπον τώρα, ὁμοιάζε με τὸ Κερκόζ. . . Καὶ ὁ πρῶτος βοσκός, ὁ ὁποῖος τοὺς ὠμίλησε βρετανικά, τοὺς ἐπροξένησε τόσην χάραν, ὥστε τὸν ἐνηγκαλίσθησαν ὡς ἀδελφόν καὶ τον ἐσφιγξαν δυνατὰ, πολὺ δυνατὰ, μέχρις ἀποπνιγμοῦ. . . ὁ δὲ ἀγροτικὸς ἐκεῖνος, μὴ ἐννοῶν τὴν σημασίαν τῶν υπερβολικῶν αὐτῶν ἐκδηλώσεων, ἤρχισεν νὰ τοὺς ὑβρίζῃ. . .

Ἄλλὰ καὶ εἰς τὴν Βρετάνην, ὅπως παντοῦ, ἔπρεπε νὰ ἐργασθῶν διὰ νὰ ζήσουν, καὶ νὰ ἐργασθῶν τραχύτατα. Ὁ τόπος ἦτο πτωχὸς καὶ σχεδὸν πεινασμένος, διότι ὑπῆρχεν ἔλλειψις σίτου ἐπὶ δύο ἡδὴ ἔτη. Πῶς νὰ κερδίσῃ κανεὶς τὸν ἐπιούσιον ἄρτον ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς αὐτοὺς, οἱ ἑποῖοι, μολονότι ἐργάζοντο ἀνεκδοτῶς καὶ οἱ ἴδιοι, δὲν εἶχον ἐξησφαλισμένον τὸ ψωμί των; . .

Ὁ Γιαννιός ἐβοηθοῦσεν εἰς τὴν σποράν, ὥθει τὸ ἄροτρον μέσα εἰς τὰ σπάρτα, τὰ σκληρυμένα ἀπὸ τὴν τελευταίαν παγωνιάν. Ὁ Βαλεντίνος, πολὺ ἀδύνατος ἀκόμη διὰ γεωργικὰς ἐργασίας, ἤρκεσθη νὰ βόσκη, ὡς παιδίσκῃ, τὰς ἀγελάδας καὶ τοὺς ἰνδιάνους. Διήρχετο τὰς πικράς του ἡμέρας εἰς χώρας ἐρήμους. Ἄγροὶ ἄγονοι, βράχοι γρανίτου ἐδά κ' ἐκεῖ, οὐρανὸς χαμηλός, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐσωρεῦοντο νέφθ ἀμαυρά. . . Ὁ βαρῶνος Κερκόζ παρεδίθετο εἰς τοὺς ἀλγεινοὺς ρεμβασμούς του, τοὺς ἀτελευτήτους, ἀπέναντι ἐνδὸς βουνοῦ, μελαγχολικὸν ὅσον αὐτός.

Ἐνα βράδου ἐφθασαν εἰς Γκιζοναέκ, πολὺ πλησίον εἰς τὸ Κερκόζ, τόσο πλησίον, ὥστε διέκριναν εἰς τὰ σύννεφα τῆς δύσεως τὸ ὀξυκόρυφον κωδωνοστάσιον τῆς πατρίδος των καὶ τὰς συστάδας τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα ἀπέκρυπτον τὸν πύργον. . . Δὲν εἶπον τὸνομά των, κανεὶς εἰς τὸ Γκιζοναέκ δὲν τοὺς ἀνεγνώρισε. . . Τόσον πολὺ εἶχαν μεταβληθῆ εἰς διάστημα ἐνδὸς ἔτους; . .

Ἐμειναν ἐκεῖ, μὴ τολμῶντες νὰ προχωρήσουν βῆμα.

Ἀπὸ χριστιανικὴν εὐσπλαγχνίαν, ἐνας πτωχὸς χωρικός τοὺς ἔδωκε νὰ βόσκουν τοὺς χοίρους του, καὶ ὄλην τὴν ἡμέραν ἐκύτταζαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ

Κερκόζ, μὴ γνωρίζοντες τί νὰ κάμουν. . . Ἡ σωματικὴ ἐξασθένεισις καὶ τὸ αἰσχος εἶχον ὑπονομεύσῃ τόσο τὸν δυστυχεῖ Βαλεντίνον, ὥστε ἦτο ἀνίκανος πλέον νὰ συλλάβῃ μίαν ἀπόφασιν. Ὁ πύργος του, τὸ χωρίον του, ὁ πατήρ του, τὰ ὁποῖα τόσο ἤθελε, τόσο ἐπόθει, τώρα τῷ ἐπροξένουν φόβον. . . Μίαν ἡμέραν, ὁ Γιαννιός ἀπέφασινε νὰ ἐκινήσῃ μόνος του διὰ τὸ Κερκόζ. . . Καὶ ὁ Βαλεντίνος ἔμεινε μόνος, ὑπὸ τὴν βροχὴν ἡ ὁποία κατέπιπτε ραγδαία, μόνος ἐν τῷ μέσῳ τῶν χοίρων, τοὺς ὁποῖους τῷ ἔδωκαν νὰ βόσκῃ. . .

Μία ἡμέρα, δύο ἡμέραι ἐπέρασαν. . . Καμμία εἰδήσις ἐκ μέρους τοῦ Γιαννιοῦ, καμμία εἰδήσις ἐκ μέρους οἴουδ' ἄποτε!

Μπα! ποῶς νὰ εἶνε ὁ ἵππεὺς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος φαίνεται μακρὰν, τὴν πρωῖαν τῆς τρίτης ἡμέρας;

Πλησιάζει εἶνε ἓνας κοντόχοινδος ἄνθρωπος με μαῦρα, καβαλικευμένος εἰς ἡμίονον φαῖαν καί, παρὰ τοὺς στοιχειώδεις κανόνας τῆς ἵππασίας, στεγαζόμενος ὑπὸ ὀμβρέλλαν κόκκινην. . . Πλησιάζει ἀκόμη, καὶ ὁ Βαλεντίνος ἀναγνωρίζει τὸν παλαιόν του ἐχθρόν, τὸν κύριον Βάϊλον τοῦ Κερκόζ.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Κατὰ τὸ Γαλλικόν τοῦ Louis Morin.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς τοὺς ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ Ν. ΠΡΟΕΣΤΟΠΟΥΛΟΥ Βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ὀραία Καλλιὲ εἰς τὸν 71ον Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. [286 φύλλ. 38, σελ. 302.]

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

— Ὅχι, αὐτὸν πού το κατεσκεύασε ἀπεκρίθη ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Διὰ νὰ οἰκονομήσῃ νότες, δὲν ἔβαλεν εἰς τὸ κιβώτιόν του οὔτε τὰ δὲ, οὔτε τὰ σὸ λ διέσειε! Καὶ ἡ ἐπιφθῶς αὐτῆ, πού ἔπρεπε νὰ παυχθῇ εἰς λ' ἀ μείζον:

Χαῖρε, πῆγαινε παιδί μου, εἰς τὸ ἔλεος τοῦ θεοῦ. . .

παίξεται εἰς δὲ μείζον!

— Ἄ, μ' αὐτὸ εἶνε ἐγγλημχ! . . . ἐδήλωσε γελῶν ὁ Τζῶν Κόρτ.

— Ἀμὲ αὐτοὶ οἱ βάρβαροι, πού δὲν ἐννοοῦν τίποτε, καὶ δὲν διαμαρτύρονται, ὅπως θὰ διεμαρτύρητο κάθε ἓν, προικισμένον με ἀνθρώπινον αὐτί;

Ὅχι, οἱ Βάγγδοι δὲν ἠσθάνοντο διόλου τὴν φρίκην αὐτῆς τῆς βεβηλώσεως! Ἐδέχοντο ἀγογγύστως τὴν ἐγκληματικὴν ἀντικατάστασιν ἐνδὸς τόνου δι' ἄλλου. . . Καὶ ἂν δὲν ἐχειροκρότου με τὰς τεραστίας των χεῖρας, — τὴν κρότον θὰ ἔκαμαν! — ἐν τούτοις ἡ στάσις των ἐμαρτύρει τὴν βαθύτεραν ἔκστασιν! . .

— Αὐτὸ μόνον ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, διὰ νὰ τοὺς ὑποθιβάσωμεν ἀδιστακτικῶς εἰς τὴν τάξιν τῶν ζώων!

Φαίνεται, ὅτι τὸ ὄργανον δὲν περιεῖχεν ἄλλα τεμάχια ἐκτὸς τοῦ γερμανικοῦ βάλς καὶ τοῦ γαλλικοῦ ἄσματος. Ἐπὶ ἡμίσειαν ὄραν τὸ ἐν διεδέχτο τὸ ἄλλο στερεοτύπου. Πιθανόν, τὰ ἄλλα τεμάχια νὰ ἦσαν χαλασμένα. Ἄλλ' εὐτυχῶς, ἐπειδὴ τὸ ὄργανον εἶχε τὰς ἀπαιτουμένας νότας διὰ τὸ βάλς, τοῦτο δὲν ἐπροξένει εἰς τὸν Μάξ Οὐμπέρ τὴν ἀγανάκτησιν, τὴν ὁποῖαν ἐδοκίμαζεν ἀπὸ τὸ γαλλικὸν ἄσμα.

Ὅταν ἡ συναυλία αὐτὴ ἐτελείωσεν, οἱ χοροὶ ἐπανελήθησαν με διπλάσιαν ζωηρότητα, καὶ τὰ ποτὰ ἔβρεξαν ἐπὶ πᾶρ ποτε ἀφρονώτερα τοὺς βαρζδικούς λάρυγγας. Ὁ ἥλιος εἶχε κρυβῆ ὀπισθεν τῶν δυτικῶν βουνῶν, καὶ ἦδη ἀνήπτοντο μερικαὶ δάδες μεταξὺ τῶν κλάδων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ φωτισθῇ ἡ πλατεῖα, ὅταν μετὰ τὸ βραχὺ λυκόφως ἤθελε βυθισθῇ εἰς τὸ σκότος τὸ ἑσπερινόν.

Ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζῶν Κόρτ εἶχον βαρυνθῆ καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν καλύβην των, ὅταν ὁ Λὸ-Μάι ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας:

— Μζέλο Τάλα-Τάλα!

Ἦτο ἀληθές; Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης θὰ ἐξήρχετο νὰ δεχθῇ τὴν λατρείαν τοῦ λαοῦ τῆς; Ὁ ἀόρατος θὰ ἐγένετο τέλος πάντων ὁρατός; . . .

Ὁ Τζῶν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ, περιεργοί, δὲν ἐσκέπτοντο πλέον νὰ φύγουν.

Τῶντονι, κάποια ἀνακίνησις παρετηρήθη μετ' ὀλίγον πρὸς τὸ μέρος τῆς βασι-

λικῆς καλύβης, καὶ ὑπόκωφος ψίθυρος ἀνταπεκρίθη ἐκ μέρους τῆς ὀμηγύρεως. Ἡ θύρα ἠνοιχθη, συνοδεία πολεμιστῶν ἐσχηματίσθη καὶ ὁ ἀρχηγὸς Ράτζη ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς.

Σχεδὸν ἀμέσως παρουσιάσθη ἓνας θρόνος, — παλαιὰ πολυθρόνα, ἡ μᾶλλον διθάνα, σκεπασμένον με ὑφάσματα καὶ με φυλλώματα, — τὸν ὁποῖον ἐβάσταζαν τέσσαρες Βάγγδοι καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐκάθητο μεγαλοπρεπῶς ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης.

Ἦτο πρόσωπον ἐξήκοντα περίπου ἐτῶν, ἐστεμμένον με κλάδους, ἔχον λευκὴν κόμην καὶ λευκὴν γενειάδα, σῶμα δὲ ὑπερμέτρως εὐτραφές, ὥστε τὸ βάρος του θὰ ἦτο ἀρκετὰ ἐπαισθητὸν εἰς τοὺς στιβαροὺς ὄμους τῶν ὑπηρετῶν του.

Ἡ πομπὴ ἐξεκίνησε, διὰ νὰ κάμῃ τὸν γύρον τῆς πλατείας. Τὸ πλῆθος ὑπεκλίνετο ἐδρακτικῶς, σιωπηλόν, ὡς ἂν το εἶχεν ὑπνωτισθῇ ἡ σεπτὴ παρουσία τοῦ Μζέλο-Τάλα-Τάλα.

Ὁ βασιλεὺς ὅμως ἐφαίνετο πολὺ ἀδιάφορος πρὸς τὰς τιμὰς, τὰς ὁποῖας ἐλάμβανε πανταχόθεν, βεβχίως δὲ οἱ τὰς εἶχε πλέον συνειθίσθ. . . Μόλις κατεδέχετο νὰ σείῃ τὴν κεφαλὴν, εἰς ἐνδειξιν εὐαρεσκείας. Κανὲν κίνημα δὲ ἢ τρεῖς φορές μόνον ἤγειρε τὴν χεῖρα καὶ ἐξῆσε τὴν μύτην του, — μεγάλην μύτην, ἐφωδιασμένην με πελώρια ματογυάλια, — πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐδικαιολόγει τὴν ἐπωνυμίαν «Μάξιμου-Καθρέπτης».

Οἱ δύο φίλοι τὸν ἐκύτταζαν με μεγάλην προσοχὴν, ὅταν ἐπέρατεν ἐμπροσθέν των.

— Μά. . . αὐτὸς εἶνε ἄνθρωπος! . . ἐβεβαίωσεν ὁ Τζῶν Κόρτ.

— Ἄνθρωπος; . . ἠρώτησεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

— Ναι. . . ἄνθρωπος. . . καὶ μάλισττα. . . λευκός!

— Λευκός;

Ναί, περὶ τούτου δὲν ἐχώρει ἀμφιβολία: τὸ ἓν, τὸ ὁποῖον περιέφερον ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἦτο πολὺ διαφορετικὸν ἀπὸ τοὺς Βάγγδους ἐκείνους, τῶν ὁποῖων ἐβασίλευε, πολὺ διαφορετικὸν ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς τοῦ Ἄνω Οὐμπάγκη. . . Ἀδύνατον νὰ ἠπατήωντο οἱ δύο φίλοι: ὁ βασιλεὺς τῶν Βάγγδων ἦτο ἄνθρωπος λευκός, ἐκλεκτός ἀντιφάσιμος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους!

— Καὶ ἡ παρουσία μας δὲν του κάμνει καμμίαν ἐντύπωσιν, εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ δὲν φαίνεται οὔτε κἂν νὰ μας παρετήρησε! Τὴ διάβολο! δὲν πιστεύω νὰ ὁμοιάζωμεν τόσο με τοὺς ἡμιπιθήκους τοῦ Νγκάλα, καὶ ἂν ἐζήσαμεν κατ' ἑαυτῶν τρεῖς ἐβδομάδας, δὲν πιστεύω νὰ ἐγάσαμεν διὰ τοῦτο καὶ τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν!

Καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ φωνάξῃ:

— "ΕΙ... κύριε!... πού είσθε;... κάμετέ μας λοιπόν την τιμήν να μας κυττάξετε!

Την στιγμήν εκείνην, ο Τζών Κορτ τον έδραξεν από τον βραχίονα, και με φωνήν, ή οποία εφανέρωνε την υπερτάτην έκπληξιν:

— Τον γνωρίζω!... είπε.

— Τον γνωρίζεις;

— Ναί!... Είναι ο δόκτωρ Γιοχάουζεν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ΄.

ΠΩΣ ΚΑΤΗΓΗΤΗΣΕΝ Ο ΔΟΚΤΩΡ ΓΙΟΧΑΟΥΖΕΝ!

Ο Τζών Κορτ είχε συναντήσει άλλοτε τον δόκτωρα Γιοχάουζεν εις την Λιμπρεβίλλην. Δέν ήμπορούσε να κάμνη λάθος: ο βασιλεύς του έναερίου εκείνου χωρίου ήτο βεβαίωτατα ο γερμανός ιατρός!

Όσον διά την Ιστορίαν του, τίποτε εύκολώτερον παρά να συνοψισθ ή αρχή της εις όλίγας γραμμάς, και κατόπι να αναπλάσθ ήλόκληρος μέχρι τέλους, επί τή βάσει των γεγονότων, τα όποια άπετέλουν ούτωςεπειν άδιάσπαστον άλυσιν, από της καλύθης του δάσους μέχρι του χωρίου Νγκάλα.

Πρό τριών ετών, — ως γνωρίζομεν,

— ο Γερμανός αυτός, έπιθυμών να έπαναλάβη τδ ήκιστα σοβαρόν και όπως-δήποτε άποτυχόν πείραμα του καθηγη- του Γκάρνερ, ανεχώρησεν εκ Μαλίμπας, με συνοδίαν μαύρον και με όλικόν, — σκευή, ένδύματα, πολεμοφόδια και τρόφιμα. — δι' άρκετά μακροχρόνιον άπουσίαν. Ητο γνωστόν τί έσκόπευε να κάμη εις τανάτολικά του Κάμερου. Είχε συλλάβη τδ παράδοξον σχέδιον να έγκατασταθ ή εν τή μέσφ των πιθήκων, διά να σπουδάσ ην γλώσσάν των. Άλλά πρds ποίον μέρος έσκόπευε να διευθυνθ ή, τούτο δέν είχαν έμπιστευθ ή εις κανένα, επειδή ήτο άρκετά ιδιόρρυθμος άνθρωπος, μονομανής σχεδόν, και διά να είπωτεν ούτω, μι- σό τ ρ ε λ ο ς.

Αί άποκαλύψεις του Κάμη και των συντρόφων του, κατά τδ ταξείδιον της έπιστροφής, άπεδείκνυον άναμφισβητήτως, ότι ο ιατρός είχε φθάσ η εις τδ μέρος εκείνο του δάσους, όπου έρρεε τδ ποτάμιον, τδ βαπτισθέν με τόνωμά του υπό του Μόξ Ουμπέρ. Αφού άπέλυσε την άκολουθίαν του, κατεσκεύασε μίαν σχεδίαν κ' έπεβιβάσθη μεθ' ένός ίθαγενοϋς, ο όποιος έμεινεν εις την ύπηρεσίαν του. Έπειτα κατέπλευσαν και οι

δύο τον ποταμόν μέχρι του βάλτου, εις την άκρην του όποιου ιδρύθη ή δικτυωτή καλύθ ή, υπό την σκέπην των δένδρων της δεξιάς όχθης.

Έδω έσταματούσαν τά θετικά «αεδομένα», τά σχετιζόμενα πρds τας περιπετείας του δόκτωρος Γιοχάουζεν. Περί των κατόπι συμβάντων, άπλάς μόνον υποθέσεις είχαν κάμη, αλλά τώρα αι υποθέσεις αύται μετεβάλλοντο εις βεβαίωτητάς.

Ένθυμείσθε, ότι έρευνών έντδς του κλωθού, του κενού τότε, ο Κάμη είχεν άνεύρη μικράν μεταλλίνην θήκην, εγκλείουσαν έν σημειωματάριον.

Αί σημειώσεις του ήσαν όλίγαι, γραμμαί τινες μόνον με μολυβδοκόνδυλον, κατά διαφόρους ήμερομηνίας γραμμέναί, από της 29 Ιουλίου 1894, μέχρι της 24 Αύγουστου του ίδιου έτους.

Άπεδεικνύετο λοιπόν ότι ο δόκτωρ Γιοχάουζεν είχεν άποβιβάσθ ή την 29 Ιουλίου, ότι είχε περατώσ η τδ της έγκαταστάσεως την 13 Αύγουστου, και ό- τι είχε κατοικήσ η έντδς του κλωθού του μέχρι της 25 του ίδιου μηνός, ήτοι δεκατρείς όλοκληρούς ήμέρας.

(*Έπειτα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1903

Ο Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Από σήμερα μέχρι της 15 Ιανουαρίου 1903 — Τά δώρα και τά Προνόμια των έντδς της προθεσμίας έγγραφομένων. — Και πάλιν εις τδ Λαχεϊόν θα κερδίσουν όλοι. — Οί όροι του Ξεσπαθώματος.

Παρατηρήσατε τδ Δελτίον Έγγραφής, τδ όποιον διανέμεται μετά του παρόντος φυλλαδίου. Έπάνω γράφει: ΕΤΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΠΕΜΗΤΟΝ, 1903. Αυτό πλέον τά λέγει όλα! Μόνον τδ γεγονός, ότι φέτος θα έορτασθ ή Εικοσιπενταετηρίς, — σπανία, μοναδική έορτή δι' έλληνικόν περιοδικόν, — προσδίδει εις τδ έτος μας 1903 τόσην λάμψιν, τόσον γόητρον, ώστε εις περιττόν όλως-διόλου να έκταθ και να σας είπω από τώρα τί και τί

ναί! Είμι βεβαία, ότι και όσοι δι' οίονδήποτε λόγον είχαν σκοπόν να παραιτηθούν πλέον, και αύτοι άκόμη θα μείνουν, μόνον και μόνον διά να έχουν την εύχαρίστησιν να λέγουν: «Ημουν κ' έγώ συνδρομητής της Διαπλάσεως τφ 1903. όταν έώρτασε την Εικοσιπενταετηρίδα της!»

Λοιπόν, ως άφίσωμεν τώρα τά λόγια, τας προτροπάς, αι όποιαί εις όλωςδιόλου περιτταί, και ως έλθωμεν εις τά πράγματα:

Όσοι έπιθυμούν να λαμβάνουν την «Διάπλασιν» και κατά τδ προσεχές έτος, προσκαλούνται να συμπληρώσουν τδ έσώκλειστον Δελτίον Έγγραφής, (έν έλλείψει Δελτίου, άρκεί μία έπιστολή), και να μου το επιστρέψουν μετά του αντίτιμου της συνδρομής, δρ. 7 διά τδ Έσωτερικόν και φρ. χρ. 8 διά τδ Έξωτερικόν, μέχρι της 15 Ιανουαρίου τδ βραδύτερον.

Αυτή εις ή τελευταία προθεσμία, την όποιαν δίδω. Όσοι θα έχουν ανανεώσ η την συνδρομήν των ή έγγραφη νέοι έως τότε, μόνον αύτοι θάποκτήσουν τά δώρα και τά προνόμια, τά όποια παρέχω κατ' έτος εις τους προθυμότερους, άνταμείβουσα ούτω την προθυμίαν και τδν ζήλδν των. Είναι δέ ταύτα:

Α'. ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ: — Ός βλέπετε εις την σελίδα 392, τδ Λαχεϊόν μένει τδ αύτό, πλούσιον και γενικόν όπως τδ προηγούμενον. Δώρα άξίας έν όλφ 2,500 δραχμών, θα διανεμηθούν διά κλήρου εις όλους τους έντδς της προθεσμίας έγγρα-

φοσόμενος. Όλοι θα κερδίσουν κάτι, άλλος μικρόν και άλλος μεγάλον, κατά την εύνοιαν της Τύχης. Κανείς δέν θα μείνη παραπονεμένος. Τοιούτον Λαχεϊόν — τδ έννοείτε, — είναι μεγάλη θυσία εκ μέρους μου, αλλά και ή μεγάλη άγάπη των φίλων μου μου την έπιτρέπει και μου την επιβάλλει.

Β'. ΤΟΜΟΙ ΜΕ ΕΚΠΤΩΣΙΝ: — Οί μέχρι της 15 Ιανουαρίου ανανεώσ ης ή έγγραφομένοι, έχουν τδ πρόνομιον ναγοράσουν έντδς της προθεσμίας ταύτης τόμους τινάς της Διαπλάσεως και της Βιβλιοθήκης εις πολύ ήλαττωμένας τιμάς, ως εξής:

1ον. — Έξ (6) τόμους της Α' Περιόδου της «Διαπλάσεως» ήτοι τδν 5ον, 7ον, 18ον, 19ον, 20ον, 21ον, τιμωμένους φρ. 6, δύνανται μέχρι της 15 Ιανουαρίου να τους αγοράσουν, και τούς εξ έμοϋ, αντί φρ. 4 μόνον, και ταχυδρομικώς φρ. 4,50.

2ον. — Τρείς (3) τόμους της Β' Περιόδου της «Διαπλάσεως», ήτοι των ετών 1895, 1897 και 1899, τιμωμένους φρ. 13, δύνανται μέχρι της 15 Ιανουαρίου να τους αγοράσουν και τούς τρείς μαζί αντί φρ. 7,50 μόνον, και ταχυδρομικώς φρ. 9.

3ον. — Όσοι δέποτε εκ των τόμων της Βιβλιοθήκης των τιμωμένων πρds φρ. 3,50 (ήτοι: Θύμα του Φθόνου, Μαρουσία, Νίνα, Πρόας, Πυρσιπόλης, Υπερ Πατρίδος,) δύνανται να τους αγοράσουν μέχρι της 15 Ιανουαρίου αντί φρ. 2,50 έκαστον, (ένα; ή περισσότερους, ή όλους.)

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Η προθεσμία του Β' Διαγωνισμού Ξεσπαθώματος, ή όποία έληγε την 31 Οκτωβρίου, παρατείνεται μέχρι της 15 Ιανουαρίου 1903, ώστε όλοι οι νέοι συνδρομηταί, οι έγγραφομένοι διά του Ξεσπαθώματος, θα λάβουν μέρος εις τδ Λαχεϊόν και θάποκτήσουν τάνωτέρω πρόνομια. Έννοείται ότι τάποκτούν αυτοδικαίως όσοι ενεγράφησαν, ήδη, διά τδ έτος 1903, είτε άπ' ευθείας είτε διά Ξεσπαθώματος, καθώς και οι ανανεώσαντες την συνδρομήν των.

Διά τδν ίδιον λόγον, διά τδν όποιον οι φίλοι μου θα σπεύσουν να ανανεώσουν, θα έργασθούν βεβαίως και υπέρ του Ξεσπαθώματος με ζήλον εξαιρετικόν. Τδ έτος της Εικοσιπενταετηρίδος πρέπει να μας εύρη με όσα τδ δυνατόν περισσότερους συνδρομητάς. Τότε μόνον θα γίνη ώραία ή έορτή μας, και με τδν τρόπον, με τδν όποιον προπάντων έπιθυμούμεν να την έορτάσωμεν, — δηλαδή με την βελτίωσιν και την τελειοποίησιν του περιοδικού.

Άναδημοσιεύω έδω τούς όρους του Διαγωνισμού του Ξεσπαθώματος, διά να τους ένθυμηθούν οι παλαιόι, και διά να τους μάθουν οι νέοι, οι έν τφ μεταξύ έγγραφέντες, όσοι έπιθυμούν να λάβουν μέρος.

ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Α'. — Εις τδν Διαγωνισμόν ταύτον έχει δικαίωμα να λάβη μέρος κάθε συνδρομητής και συνδρομητρια της Διαπλάσεως, ο όποιος θα έχ η πληρωσ η τήν συνδρομήν ή τ ου δια τδ έτος 1903 μέχρι της 15 Ιανουαρίου.

Β'. — Εις τδν Διαγωνισμόν ταύτον θα ληφθώσιν υπ' όψει και οι έγγραψαντες ήδη συνδρομητάς έντδς της πρώτης προθεσμίας (31 Οκτωβρίου) είτε διά τδ 1902, είτε διά τδ 1903.

Γ'. — Έφ' όσον έγγραφη τις νέους συνδρομητάς, δύνανται να στέλλη τά όνόματά των με τά του άντιτίμου της συνδρομής των, άπ' ευθείας εις τδ Γραφεϊόν μου, χωρίς να αναμένη την τελευταίαν ήμέραν της προθεσμίας, διότι δέν είναι ανάγκη να τους στείλη όλους μαζί.

Δ'. — Τά βραβεία θάπονεμηθούν πρds τους έχοντας έγγραφη τούς περισσότερους νέους συνδρομητάς μέχρι της 15 Ιανουαρίου 1903, κατά τδν εξής τρόπον:

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Τδ βραβείον ταύτο θ' άπονεμηθ ή πρds πάντας, όσοι θα έγγραφουν, είτε διά μιās είτε εκ διαλειμμάτων, περισσότερους τδν δέκα νέους συνδρομητάς.

Όλων τούτων θα δημοσιευθ ή έν τφ Διαπλάσει ή εικών, εκ φωτογραφίας την όποιαν θα μου στείλη έκαστος μετά την δημοσίευσιν των άποτελεσμάτων του Διαγωνισμού. Μεταξυ αυτών ο έγγραψας τούς περισσότερους, θ' ανακηρυχθ ή κορυφαίος, και ή εικόν του θα δημοσιευθ ή έν τφ μέσω του συμπλέγματος των άλλων, εις μεγαλύτερον σχήμα.

Έκτδς της δημοσίευσως των εικόνων των, εις τούς τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβείου θα σταλούν ως δώρον βιβλία εκ των υπό του Γραφείου μου έκδομένων, είτε υπό άλλου Αθηναϊκού Βιβλιοπωλείου — κατ' έκλογήν του βραβευθέντος. Η άξία των βιβλίων ταύτων θα είναι ανάλογος πρds τδ ποσόν των νέων συνδρομητών, τους όποιους θα έγγραψ η έκαστος. Και ο μόν κορυφαίος θα ύπολογίσ η δύο φράγκα κατά συνδρομήν, οι δέ λοιποί της τάξεως ταύτης φρ. 1,50. Π. χ. ο έγγραψας 15 συνδρομητάς, εάν είναι κορυφαίος, θα παραγγείλη βιβλία άξίας 30 φράγκων (2X15=30), εάν δέ είναι εκ των άλλων, θα παραγγείλη βιβλία άξίας φράγκων 22,50 (1.50X15=22,50).

Τά ταχυδρομικά τέλη των βιβλίων των εξ άλλων βιβλιοπωλείων προερχομένων είναι εις βάρος του παραγγέλλοντος. των δέ εκ του Γραφείου μας εις βάρος ήμων.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Η τάξις αυτη θα περιλάβ η εκείνους, οι όποιοι θα έγγραφουν, είτε διά μιās είτε εκ διαλειμμάτων, από ένα έως δέκα νέους συνδρομητάς.

Έκ τούτων θα βραβευθούν και θα δημοσιευθ ή ή εικών των, εκ φωτογραφίας την όποιαν θα μας στείλουν, οι εκ οσι πέντε πρώτοι κατά σειράν, οι όποιοι θα έχουν έγγραφη τούς περισσότερους συνδρομητάς. Έάν δέ συμπέσ η ο έκαστος πέμπτος να έχ η έγγραφη τδν αυτόν αριθμόν συνδρομητών με ένα ή περισσότερους εκ των επομένων, τότε θα δημοσιευθ ή ή εικόν και όλων τούτων, όσοιδήποτε και άν εις.

Και πρds τούτους επίσης θα σταλούν ως δώρον βιβλία, όπως και εις τούς της Πρώτης Τάξεως, με την διαφοράν μόνον, ότι ο μόν έγγραψας τούς περισσότερους συνδρομητάς θα ύπολογίσ η φρ. 1,50 κατά συνδρομήν, οι δέ άλλοι φρ. 1,25.

Όλων των άλλων θα δημοσιευθώσιν μετ' έπαίνου τά όνόματα, και θα λάβουν ως δώρον βιβλία εκ των υπό του Γραφείου μας μόνον έκδομένων, ύπολογίζοντες έν φράγκον κατά συνδρομήν.

Υ.Γ. — Αί Άγγελιαί διά τδ Ξεσπαθώμα δέν είναι και άπαραίτητοι. Έν τούτοις θα στείλω πρds όλους μόλις έτοιμασθούν αι νέαι Άγγελιαί του 1903.

Το αντίτιμον της συνδρομής της Διαπλάσεως, τδ όποιον πρέπει να συνοδεύ η άπαραίτητως τδ Δελτίον της Έγγραφής, τδ αντίτιμον των συνδρομών του Ξεσπαθώματος (διά τούς Διαγωνιζομένους) καθώς και τδ αντίτιμον των τόμων (διά τούς θέλοντας να κάμουν χρήσιν του προνομίου), στέλλονται άπ' ευθείας πρds τδν κ. Νικ ό λ α ο ν Π. Πα πα δ ό π ο υ λ ο ν, διευθυντήν της Διαπλάσεως των Παίδων, οδδς Πατησίων 11 Β εις Αθήνας, είτε διά ταχυδρομικής ή τραπεζιτικής έπιταγής, είτε διά τοκομεριδίων, χρυσών νομισμάτων, χαρτονομισμάτων έντδς έπιστολής συστημένης, κατά τας επί του Δελτίου οδηγίας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΒΟΣΚΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θ.

Ετελείωσεν ή διασκεδάσις τώρα θάρχιση ή εργασία. Αλλά και ή εργασία, όταν γίνεται καλά, είνε τρόπος διασκεδάσεως και μάλιστα ό καλλίτερος.

Τώρα λοιπόν θά ξάνουν τó μαλλί. Η Μάρω έχει επίτηδες γι' αυτή τή δουλειά ένα εργαλείον, σαν δυό μεγάλες βούρτσες που άντι γιά τρίχες, έχουν σύρματα μυτερά. Ανάμεσα εις τά δύο αυτά κτένια, — έτσι τά λέγουν, κτένια, — βάζουν τó μαλλί λίγο - λίγο, και το ξαίνουν, τó κτενίζουν, τó ανοίγουν και τó κάμνουν σχεδόν τρίχα-τρίχα.

Η Μάρω ξέρει πολύ καλά αυτή τήν εργασία, γιατί προτίτερα έπηγε στη γειτόνισσα και την έμαθε. Ο Γιάννης με τή συνειθισμένη του προθυμία, τήν βοηθεί. Στέκεται κοντά της, και της δίδει μαλλί, κάθε που της χρειάζεται. Έτσι εργάζονται και διασκεδάζουν.

Και ή Σερπετή ξαίνει μαλλιά με τά νύχια της. Αλλ' αυτή διασκεδάει μόνον, γιατί ή εργασία που κάμνει δέν είνε βέβαια εργασία!

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΩ

ΧΩΡΙΣ ΦΙΛΗΝ

(Τέλος 106 σελ. 378.)

— Διότι είνε καταλυπημένη που θά φύγη. Δέν θέλει νάποχωρισθί τήν μητέρα της. Εις ό,τι της έλεγα, μου άπαντούσεν: «Έγώ προτιμώ τή μαμά!» Κ' έγώ έσυλλογιζόμουν: «Κρίμα να μήν ειμπορούν αι μητέρες να συνοδεύουν τά παιδιά των.»

— Ω, Μαρία μου! άνέκραξεν ή κυρία Αγγελουπούλου, απόθεύουσα τήν γραφίδα, τί λαμπράν ιδέαν μου έδωκες με αυτό που είπες! Η κυρία Βαρνά είνε ή γυναίκα που μας χρειάζεται δι' αύριον! Ο σύζυγός της ήτο σιδηροδρομικός υπάλληλος, και αυτή έταξείδευε συχνάκις. Είνε έξυπνη κ' εύσυνειδητη... Αν έδέχετο να μείνη δλίγας ήμέρας εις τήν εξοχήν, να γυρίζη στα χωριά και να επιβλέψη τόν μικρόκοσμόν μας, τί ώρατα που θά ήτο!... Θα της δώσωμεν καλήν άμοιβήν, και εις τó διάστημα αυτό θά

κερδίση περισσότερα παρά αν έκεντούσε πιλίγια, όπως κάμνει τώρα...

— Όστε υπάρχουν ακόμη χρήματα; ήρώτησεν ή Μαρία, ή οποία είχε πάντοτε κατά νούν τήν ιδέαν της.

— Εύτυχώς υπάρχουν, άπήτησεν ή κυρία Αγγελουπούλου.

— Δέν ειμπορούμεν άρά γε να στείλωμεν ακόμη ένα κορίτσι αύριον;... τήν καίμενην τήν Αγγέλαν Βιόνη, που έχει τόσην ανάγκην να υπάγη εις τήν εξοχήν και είνε τόσο χωρά και άδύνατη;

— Αγγέλα Βιόνη... υπάρχει εις τόν κατάλογον!

— Μα όχι, κυρία, είνε ή Κατίνα Βιόνη, ή αδελφή της, δέκα ετών. Η Αγγέλα είνε μικρούλα, τó πολύ πέντε ετών, και είνε τί χαριτωμένη!... Δέν ξέρετε πως έκλαιγε! θά σας έκαμε λύπη! Ο μπαμπάς μου είπεν, ότι αν άρχοϋν πενήντα δραχμαί δια τά έξοδα της εξοχής, θά τας έδιδεν εύχαρίστως.

— Πενήντα δραχμαί; φθάνουν δια δύο! Μα τί φαντάζεται λοιπόν ό αγα-

πητός σου μπαμπάς; Μήπως νομίζει ότι στέλλομεν τά παιδάκια εις τó Μέγα Ξενοδοχείον της Κηφισιάς ή ότι τά τρέφομεν με μπιφτέκια και με γάλους γεμιστούς;... Πενήντα λεπτά τήν ήμέραν δια σαράντα ήμέρας, λογάρισε πόσα κάμνουν...

— Τότε λοιπόν, κυρία, ή υπόθεσις έτελείωσεν... ή Αγγέλα ειμπορεί να υπάγη... Ω, τί χαρά! τί χαρά!

Η κυρία Παυλίδου, ή οποία κατέφθασε τήν στιγμήν εκείνην, βλέπουσα τήν κόρην της έρυθράν εκ της συγκινήσεως, με δόξαζοντες λάμποντας, με χείλην μειδιώντα, άνωμολόγησε καθ' έαυτήν ότι ή κυρία Αγγελουπούλου είχε έννοήση καλλίτερα της τι έλειπεν από τήν Μαρίαν, και έσπευσε νάναγγείλη ότι ανέλαμβανεν αυτή τά έξοδα της Αγγέλας. Αλλά και ή κυρία Αγγελουπούλου κατεγοητεύθη τόσο από τά εύγενή αισθήματα της κόρης, όσο και από τήν γενναίαν προσφοράν της μητρός.

Τó υπόλοιπον της ήμέρας εκείνης, καθώς και ή έπομένη, διήλθον με πολλές ασχολίας και με νέας έντυπώσεις δια τήν Μαρίαν. Η διασκεδαστική έκπληξις της μικράς Αγγέλας, όταν είδε τόν έαυτόν της εις τόν μεγάλο καθρέπτην ενός καταστήματος «Έτοιμων φορεμάτων» μεταμορφωμένον από κεφαλής μέχρι ποδών ή χαρά της δτανέλαβε μίαν κούκλαν της Μαρίας ως σύντροφον τάχα δια τó ταξείδι! έπειτα ή σιγήν του σταθμού, τά τρεχάματα των κορασίων, τά όποια ήσαν μάλλον αστισμένα παρά χαρούμενα, μερικά δέ και κλαμμένα ή φαιδρά φλυαρία της Κατίνας, ή οποία προσεπάθει να ένθαρρύνη τας μικράς της συντρόφους με υποσχέσεις παντοειδείς τó καμάρι της Ιουλίας Βαρνά που έδλεπε τά άλλα κοράσια να περιστοιχίζουν τήν μητέρα της, ή οποία μόλις έπρόφθινε ναπαντα είς όλας τας έρωτήσεις, δένουσα όλον έν κορδόνια ύποδημάτων, στερεώνουσα μικρά δέματα, συσκευάζουσα καλάθια άδεξίως κλεισμένα: τέλος τó τελευταίον βλέμμα εις τó βαγόνι: ή Αγγέλα ένθρονισμένη επί των γονάτων της κυρίας Βαρνά, και ή Κατίνα όρθία επί του έδωλιού, κατασκευάζουσα με τó μανδηλί της ένα ποτικάκι, δια να διασκεδάση όλον τó σμήνος...

Από τας ώρας αυτές έντυπώσεις, ή Μαρία ήντηλησεν έκτακτον ζήλον δια τήν συνεργασίαν της μετά της κυρίας Αγγελουπούλου. Ο πατέρας της, ό όποιος ένδιεφέρετο πολύ δια τήν νέαν αυτήν εξέλιξιν της κόρης του, της έχάρισεν έν χαρτοφυλάκιον, αντίξιον των καθηκόντων της γραμματέως, και τίποτε δέν τον διεσκόδαζε περισσότερο, παρά να βλέψη με τί σοβαρύν ύφος ενέκλειε

τό κοράσιον εις τήν κομψήν δερματίνην θήκην τά τυποχαρτά της, τó διαφανές της και τας επιστολάς, τας έρχομένας εκ των χωρίων, τας όποιας έπερνεν εις τó σπίτι δια να τας αναγινώττη εις τούς γονείς της. Αυτή ήνοιγε πάντοτε τó ταχυδρομείον και αυτή άνεγίνωσκε τας επιστολάς εις έπήκοον της γηραιάς της φίλης, — ή όποία δέν έπρεπε να κουράζη πολύ τήν όρασίν της, — ούτως ώστε γρήγορα ή Μαρία ήρχισε να ένδιαφέρεται και δι' άλλας, εκτός των ιδιαίτέρων προστατευόμενων της. Η λαμπρά της μνήμη τή επέτρεψε πολλάκις να υπενθυμίση μερικάς λεπτομερείας εις τήν πολυάσχολον Πρόεδρον, ή όποία δέν ήτο δυνατόν να τα ένθυμηται όλα. Είχε γίνη πλέον ή καλή φίλη και ή πολύτιμος βοηθός της κυρίας Αγγελουπούλου.

Είνε περιττόν να είπωμεν, ότι περισσότερο των άλλων κορασίων, ένδιεφέρον τήν Μαρίαν ή Κατίνα και ή Αγγέλα. Φαντασθήτε λοιπόν τήν χαράν της, όταν μίαν ήμέραν έλαβον επιστόλην, ό γραφικώς χαρακτήρ της όποιας της υπενθύμισε τó δημοτικόν Σχολείον: ήτο επιστολή της Κατίνας Βιόνη:

«Αγαπητή μου ευεργέτρια,

«Τρεις φορές έως τώρα έγραψα εις τήν αγαπητήν μου μητέρα και της είπα ένα σωρό πράγματα για σας, αλλά ή κυρά Αλεξάνδρα μου λέγει ότι πρέπει να γράψω και εις σας κατ' εύθειαν. Λοιπόν σας λέγω ότι είμεθα πολύ εύχαριστημένοι εδώ. Η Αγγέλα φοβάται τας άγελάδες και τας γίδες, γιατί έχουν κέρατα, και προτιμώ τας κότες και τά κοτόπουλα, και πάντοτε αυτή τοίς ρίπτει τó κριθάρι. Σας λέγω ακόμη ότι ή Αγγέλα είνε πολύ φρόνιμη και δέν κλαίγει πιά όταν πρόκειται να φάγη, όπως έκλαιγε στο σπίτι μας, που δέν είχαν όρεξι καθόλου. Απαντήσας μάλιστα τρώγει απ' όλα, και προχθές στο τραπέζι είπε: «Έγώ έφαγα μόνον δυό φρέτες τυρί φρέσκο» δέν θέλω να φάγη ή Κατίνα τρεις.» Και άμα είδε ότι έγώ έτρωγα και τήν τρίτην, άρχισε να κλαίη, διότι δέν είχε πλέον όρεξι να κάμη και αυτή τó ίδιο.

«Τίποτε άλλο δέν έχω να σας διηγηθώ σας εύχαριστώ πολύ πολύ, διόσα εκάματε για μας, και μένω αγαπητή μου ευεργέτρια.

«Η άφοσιωμένη σας και υπόχρεωσ ΚΑΤΙΝΑ ΒΙΟΝΗ»

«Αλλ' ή μεγαλειτέρα εύχαρίστησις του θέρους εκείνου δια τήν Μαρίαν, υπήρξεν ή επίσκεψις, τήν όποιαν έκαμεν εις τά «παιδιά». Έπήλθε κάποια διαφώνια μεταξύ ενός χωρικού, ό όποιος είχε να μου γράψη ή φίλτατη μου Κόρη των Αλπεων! Βέβαια δέν δικαιολογείται εύκολα τóσον μακρά σιωπή, αλλ' ή Διάπλασις τήν

βλεπεν. Ο κύριος Παυλίδης, ό όποιος παρηκολούθει μετά στοργής τó φιλανθρωπικόν έργον, προσεφέρθη να μεταβή αυτοπροσώτως και να κανονίση, αυτές τήν διαφοράν. Η κυρία Αγγελουπούλου έδέχθη μετά χαράς κ' εύγνωμοσύνης, άπεφασίσθη δέ να συνοδεύση τόν διαιτητήν και ή Μαρία. Αλλως τε έκαιμεν τόσην ζεστήν εις τας Αθήνας εκείνας τας ήμέρας, ώστε μία μικρά διαμονή εις τήν εξοχήν δέν θά ήτο περιττή.

Η έκδρομή διήρκεσε μίαν εβδομάδα. Καθησύχασαν τόν χωρικόν με καλά λόγια και του έπλήρωσαν τας ζημίας, τας όποιας του είχε κόμη ένα κορίτσι πολύ ζωηρόν. έπεσεκέφθησαν όλα τά παιδιά τά προστατευόμενα υπό της Επιτροπής, εις όλα τά περίε χωριά και εις όλα τά κτήματα, έπέστρεψαν δέ εις τας Αθήνας είπερ ποτε πεπεισμένοι περι της χρησιμότητος του έργου.

Αργότερα, όταν τά γρήματα ήρχισαν να δλιγοστεύουν, ή κυρία Αγγελουπούλου παρεκάλεσε τας μικράς δεσποινίδας να πραγματοποιήσουν τά σχεδιά των, άναμιχθείσα δέ μετ' αυτών και ή Μαρία, έλαβεν άφορμήν να κάμη λαμπράς γνωριμίας. Και εις τήν Παιδικήν Έορτήν, ή οποία έγινε τότε εις τó Ζάππειον, άνεδείξεν όλον της τόν ζήλον και όλην της τήν δραστηριότητα.

Έκτοτε ή Μαρία δέν ήσθάνθη πληξιν: ή καρδιά της και ό νοός της είχαν πάντοτε ένασχόλησιν, ή όποία δέν τη επέτρεπε να μελαγχολήση, εύρηγετούσα δέ τούς άλλους εύρηγετούσε συγχρόνως και τόν έαυτόν της.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ο Διευθυντής της Διαπλάσεως εύχαριστεί από καρδίας όσους τόν συνεχάρησαν επί τή όνομαστική του έορτή, είτε δι' επισκέψεις, είτε δι' επιστολών, δια ποιημάτων, δια τηλεγραφημάτων, δια καρτών και δι' επισκεπητήρων. Άδυνατώ να τους αναφέρω εδώ, διότι τά όνόματά των θά κατελάμβανον όλον τόν χώρον της Αλληλογραφίας.

ΟΙΟΙ έχασατε τας αποδείξεις σας και δέν ένθυμείσθε πλέον τόν αριθμόν σας, δια να ίδητε τί έκερδίσατε εις τó Λαχείον, σας παρακαλώ να έχετε δλίγη υπομονή. Σήμερ' αύριον θά λάβετε τó δώρόν σας και θά τó μάθετε (έν δέν τó έλάβετε έως τώρα.) Έν τούτοις συγχάιρω τούς κερδίσαντας τούς πρώτους αριθμούς, και ιδιαίτέρως τήν Έκάτην, ή όποία εκέρδισε τόν πρώτον. Ας μου στείλη λοιπόν δλίγη σοκολάταν, να την μοιράσω εις όσους έκοπίασαν να μαντεύσουν τόνόμα της. Τήν μισήν θά την στείλω εις τήν Άδραν της Κερκίρας, ή όποία εύρε τρία διάφορα όνόματα — αλλ' άπέτυχε και εις τά τρία.

Δύο χρόνια, μάλιστα, δύο δλόκληρα χρόνια είχε να μου γράψη ή φίλτατη μου Κόρη των Αλπεων! Βέβαια δέν δικαιολογείται εύκολα τóσον μακρά σιωπή, αλλ' ή Διάπλασις τήν

συγχωρεί προθύμως, άφού μάλιστα έχη τήν υπόσχεσιν ότι τού λοιπού ή Κόρη των Αλπεων θά είνε τακτική.

Φίλε Ι. Χ. Α. ούδέποτε δημοσιεύω έργα συνδρομητών μου. Περί τούτου άλλως τε έμπορεί να σε πληροφορήση και ό Όδηγός.

Και ό Αγγελος της Αγάπης έκαμε να μου γράψη τρεις εβδομάδας εκ αιτίας των εκλογών! ήρσιε πού μου έγινε τώρα και κομμάτάρχη. Αλλ' έι χαίρεται τόν τενεκελένιον Μεγαλόσταυρον, που του έστειλεν ό Άριστέος... Βλέπετε λοιπόν, Ζημιόγατα, ότι είχα δικαίον, και ότι σ' είχες άδικον να είσαι θυρωμένη; Ίδου πού άνεκάλυψες ότι αι επιστολαί σου κατεκρατήθησαν. Μα ήτο δυνατόν να ας λάβω και να μή σου άπαντήσω; Τί έπήγες να πάθης, Γιαμτοιμιστίες! φαντάσου, ότι προχθές, κατ' λάθος του υπάλληλου μου και δια τήν όμοιότητα του όνόματος, παρέδωκα τά δώσω εις άλλους φίλους μου τά ιδικά σου Μ. Μυστικά! Εύτυχώς, τó λάθος άνεκαλύφθη εγκαίρως, είδεμύ... έίχαμεν άλλην ψευδώνυμον.

Από τας δλίγας, τας δλιγίστας επιστολάς, που είχα τόπον και καιρόν να έξετάσω αυτήν τήν εβδομάδα, ίδου ποίον μου γράφουν υπό τού Σήματος: ό Πίθηκος του Βορδέου, ό Καρδιγάλιος Ρισελιέ, ό Όβελίσκος της Κλεοπάτρας, τó Μολών Λαβέ, τó Θεσσαλικόν Άνθος τó Αϊ Λάιφ των Πατησίων. Τελοειπόντων δλοι θέλουν τó Σήμα, και... φωνή λαού φωνή Θεού. Θά γίνη!

Εγυρνούσα τά ψευδώνυμα των, δέχομαι μετά χαράς εις τήν Αλληλογραφίαν μου και εις τούς Διαγωνισμούς μου τούς νέους μου φίλους: Άνθος της Αλόης (Μ. Σ. εύχαρίστως σου δίδο τó ψευδώνυμον, τó όποιον είχε και ή μαμά σου, όταν ήτο συνδρομητήριά μου φίλησέ μου τά αδελφάκια) και Ριο-ντε-λά-Πλάτα (Κ. Π. αυτό βέβαια δέν τó έχει κανείς!)

Άσπασμοί, Πληροφορία: τó Κεντρό συγχάιρει τόν Αρχικαλαμπούρατσην δια τήν έξυπνην πληροφορίαν του 42ου φύλλου, τήν όποίαν θά λάβη υπ' όψει του, και εύχαριστεί όλους τούς συγχάρεντας αυτό — τó Αϊ-Λάιφ των Πατησίων άσπάζεται τόν Αειδίον — ό Βερίγγειος Πορθμός χαίρετά τó Μη μου Απτου και τó έρωτά ως πότε θά φορή εκείνον τόν κόκκινον σκούφο; (μα ως να παλιωθώ φυσικά!) — τó Θεσσαλικόν Άνθος συγχάιρει τήν Εαυθουαλοΰσαν δια τήν συλλογήν των 400 δελταρίων: αυτός έχει μόνον 350, αλλά περιμένει και άλλα — τó Μολών Λαβέ πληροφορεί τήν Ζουλέταν ότι έμάντευσεν τόνόμα της δια της γριφώδους της αποκαλύψεως, και δι' ανταλλαγής Μ. Μυστικών θά τή άποδείξη — ό Όβελίσκος της Κλεοπάτρας άσπάζεται τόν Βερίγγειον Πορθμόν, Άπολεσθή τα Παράδεισον και Σαμακίη Σημάλαν.

Από ένα γλυκό φίλακι στέλλει ή Διάπλασις προς τούς φίλους της: Βερίγγειος Πορθμόν, Αϊ-Λάιφ των Πατησίων (που είχαν να μου γράφουν τόσο καιρόν!) Θεσσαλικόν Άνθος (βεβαίως, συνδρομητάς έχω παντού, όπου υπάρχουν Έλληνες παρόμοιον Παιδικόν Πνεύμα έδημοσιεύθη άλλως;) Αήτητων Έλλήνων (ώραία όσα γράφετε: αλλά δέν έμπορούμεν να τα πραγματοποιήσω!) Μολών Λαβέ (δέν έξήγησα εις προηγούμενον φύλλον πως έαήθη ή βραδύτης;) Καρδιγάλιον Ρισελιέ (τό ψευδώνυμον έλεύθερον, αλλά δραχμήν δια τήν άλλαγήν δέν έλήθη) αι πληροφορία σου μένουν, διότι ύποθέτω ότι τας ήθελες με τó νέον ψευδώνυμον.) Φάναρ-Λούλαν (τι γίνονται ή σύγυρες;... έγινες καλά;) Πίθηκον του Βορδέου (όλα έλήθησαν) Διονυσιάδα Πηγήν (ώραία ή πε-

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Πρός τους μέχρι τής 15 Ιανουαρίου εγγραφησόμενους δια τὸ ἔτος 1903

Φυλάξατε τὰς Ἀποδείξεις σας!

Ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως», εἴτε νέοι εἴτε παλαιοί, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ εἰκοστὸν πέμπτον αὐτῆς ἔτος 1903, θὰ ἔχη φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μας μέχρι τῆς 15 Ιανουαρίου, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῶν κάτωθι Δώρων, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ διὰ Κλήρου.

Τὸν αὐθόρτα ἀριθμὸν τῆς ἐν τῷ Μητρώῳ τοῦ 1903 ἐγγραφῆς θὰ φέρῃ καὶ ἡ ἀπόδειξις πληρωμῆς, ἡ διδομένη, εἴτε στελλομένη ταχυδρομικῶς πρὸς ἕκαστον συνδρομητὴν, ἢ αὐτὴν ἡλπίσει τῆς συνδρομῆς του. Ὅλοι οὗτοι οἱ ἀριθμοί, τῶν μέχρι τῆς 15 Ιανουαρίου ἐκδοθησόμενον ἀποδείξεων πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς τοῦ 1903, θὰ τεθῶσιν ἐντὸς Κληρωσίδος, θὰ κληρωθῶσι δὲ ἅλοι μέχρι τοῦ τελευταίου, καὶ θὰ κερδίσων τ' ἀκόλουθα ἀντικείμενα κατὰ σειρὰν κληρώσεως, ὡς ἑξῆς:

- Ὁ 1ος. Ἐν χρυσοῦν ὠρολόγιον τῆς τσέπης, ἀνδρικὸν μὲν ἢ ὁ λαχνὸς πέση εἰς συνδρομητὴν, μικρὸν δὲ γυναικεῖον ἢ πέση εἰς συνδρομητρίαν. Ἀξίας δρ. 100
- Ὁ 2ος. Μίαν σειρὰν τῶμων Διαπλάσεως ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι τοῦ 1902 (ἐκτὸς τοῦ ἐξηνητημένου τόμου τοῦ 1880). Ἀξίας δρ. 87
- Ὁ 3ος. Μίαν σειρὰν τῶμων τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως, ἀποτελουμένην ἐκ 15 διαφόρων βιβλίων. Ἀξίας δρ. 37
- Ὁ 4ος. Τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλλ. Ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρηγοπούλου, Ἀξ. δρ. 30
- Ὁ 5ος. Τοὺς ἐξῆς τέσσαρας τόμους τῶν Εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α.) Ἐἰκοσι χιλιάδες λεῦγα ὑπὸ τὴν θάλασσαν, — β.) Ὁ μεσημβρινὸς ἀστήρ, — γ.) Αἱ Μέλαινα Ἰνδία, — δ.) Ὁ Σανσέλωρ. Ἀξίας δρ. 26
- Ὁ 6ος. Τὸ νέον Ἑλληνογαλικὸν Λεξικὸν τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου. Ἀξίας δρ. 25
- Ὁ 7ος. Μίαν συσκευὴν γραφείου, ἧτοι: μελκνοδοχεῖον, κονδυλοφόρος, πέννες, μολυβδοκόμβουσα, χαρτοκοπτήρα κλπ. Ἀξίας δρ. 25
- Ὁ 8ος. Τοὺς ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α.) Ὁ Δεκαπενταετής Πλοίαρχος, — β.) Ρωθὺρος ὁ κατακτητὴς, — γ.) Τύχαι 3 ρώσων, καὶ 3 ἄγγλων. Ἀξίας δρ. 20
- Ὁ 9ος. Τοὺς ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α.) Ἡ σχολὴ τῶν Ροβινσώων, — β.) Ὁ λαχνὸς ὑπ' ἀριθ. 009, 672 — γ.) Τὰ πεντακόσια ἑκατομμύρια. Ἀξίας δρ. 18
- Ὁ 10ος. Ἐν ἐξυπνητήριον ὠρολόγιον τῆς τραπέζης. Ἀξίας δρ. 15
- Ὁ 11ος. Τὸ διτομον Ἑλληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη. Ἀξίας δρ. 15
- Ὁ 12ος. Μίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοίχου. Ἀξίας δρ. 12
- Οἱ δεκαοκτὸ ἐπόμενοι (13—30) ἀνὰ μίαν ἔτησιαν συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ μεθεπομένου ἔτους 1904. Συνδρομαὶ ἐν δλω 18 ἑσωτερικαὶ ἢ ἑξωτερικαὶ κατὰ μέσον ὄρον. Ἀξίας δρ. 160
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (31—50) ἀνὰ δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» τῶν Παίδων». Τόμοι ἐν δλω 40 πρὸς 7 δραχμάς. Ἀξίας δρ. 280
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (51—70) ἀνὰ πέντε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 δρ. Τόμοι ἐν δλω 100. Ἀξίας δρ. 100
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (71—90) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης», μυθιστορηματος μετὰ 60 εἰκόνας, τιμωμένον δρ. 6. Τὰ εἴκοσι ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . Ἀξίας δρ. 120
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι 91—100, ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Εὐρειοπόλου», μυθιστορηματος μετὰ 24 εἰκόνας, τιμωμένον δρ. 3,50. Τὰ εἴκοσι ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . Ἀξίας δρ. 70
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (101—130) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ Φθόνου», μυθιστορηματος μετὰ 20 εἰκόνας, τιμωμένον δρ. 3,50. Τὰ εἴκοσι ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 70
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (131—150) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Νίνια», μυθιστορηματος μετὰ 20 εἰκόνας, τιμωμένον δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 70
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (151—170) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον «Πρόαντος τοῦ Νικίου» μυθιστορηματος μετὰ 25 εἰκόνας, τιμωμένον δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . Ἀξίας δρ. 70
- Οἱ τριάκοντα ἐπόμενοι (171—200) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἐπεὶ Πατρίδος» μυθιστορηματος μετὰ 25 εἰκονογραφιών, τιμωμένον δρ. 3,50. Τὰ 30 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 105
- Οἱ ἑκατὸν ἐπόμενοι (201—300) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παίδων» τιμωμένης δρ. 1,50. Τὰ 100 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 150
- Οἱ ἑκατὸν ἐπόμενοι (301—400) ἀνὰ ἓνα τῶμον «Διαπλάσεως», ἐκ τῶν τιμωμένων δραχμῆς. Τὰ 100 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 100
- Οἱ τριακόσιοι ἐπόμενοι (401—700) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Βιβλίου τῆς Συμπεριφοράς» τιμωμένον δρ. 0,60. Τὰ 300 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 180
- Οἱ τριακόσιοι ἐπόμενοι (701—1000) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Φώτης» τιμωμένον δρ. 0,60. Τὰ 300 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 180
- Οἱ ἐπόμενοι χίλιοι καὶ πλέον (1001—2000 καὶ ἄνω) ἀνὰ ἓν τομίδιον τοῦ «Παιδικῶν Πνεύματος», τιμωμένον δρ. 0,50. Τὰ χίλια ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 500

Σύνολον ἀξία, τῶν διὰ κλήρου διανεμησόμενων Δώρων, κατ' ἐλάχιστον ὄρον: Δρ. 2,565

ριγραφῆ τοῦ ταξιδίου· ναί, τὸ Κεντρὶ τοῦ βλέπει εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» εἶνε τὸ δικὸν μας» Ἄσπρο Ποιτικῶν ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ἐπιστολὴν καὶ διὰ τὸ χαριτωμένον ποιημάτιον· οἱ μεθ' ὧν ζητεῖς ἀλληλογραφίαν δὲν εἶνε διοι ἀγῶρια, καὶ παρέλειψα τὰ ψευδώνυμα τῶν κοριτσιῶν) Κοπηλάτιδα Κύθρου (εἶδες; ἡ μεγάλη Πληροφορία ἔφαγε τὰς μικράς, ἔπως τὸ μεγάλο φάρι τρώγει τὸ μικρό;) Ἀργυροχρον Φωνή, Χαλδὼν Διάβολον ([5Ε] διὰ τὴν ὠρλίαν ἐπιστολήν) Ἄδ-ρέ μὲ κλ. κλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Νοεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δέχται μέχρι τῆς 25 Ιανουαρίου Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔχῃ γράψῃ τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πάλαιτι ἐν τῷ Ἐπαφίῳ μας εἰς φακέλους, ἂν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

887. Λεξιγράφος Κτηρικῆν ἀνωνομίαν Με ἀρχαίαν καὶ πλουσίαν Πόλιν ἐκ συνενώσεως, Σχηματίζῃς ἐπὶ λεπτὸν Ὅν τι μυθολογικόν.

888. Ἀναγραμματισμὸς. Τὴν μητέρα ἐνὸς θεοῦ Ἐάν ἀναγραμματίσῃς, Ἐγεῖς ὄνομα ὕγρου Πού ἐπὶ τῶ σώμα θάπαντήσης.

889. Τονόγραφος. Ἦτο εἰς ἐκ τῶν Γιγάντων, ἀλλὰ δευτενοισθεῖς, Ἐστὴν Παρθένον τῆς Σοφίας ἀπεδόθη παρευθῆς.

890. Αἶνιγμα. Εἶνε πτηνὸν τάρσεικόν Καὶ Μάγισσα τὸ θηλυκόν

891. Ἀκανόνιστον. * * * * * Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερισκοὶ * * * * * διὰ γραμμάτων * * * * * οὕτως, ὥστε νά ναι γινώσκωνται * * * * * τὰ ὄνοματά ἐπὶ ποταμῶν.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν τὸνομα θεῶς ἀρχαίας.

892. Ὑπόδηγ. Διὰ τῆς καταλλήλου ἀναμίξεως τῶν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματίσει ἀρχαίων γνωμικόν:

Τοῦτο, χάρις, θυμὸν, πῆ, ὄστᾶ.

893. Κρυπτογραφικόν. 12345567—348—1629198—α—348—1669198—3γδ38347. (Ἀρχαίων γνωμικόν)

894. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Κυβόλεξου. Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσει ἄλλας τόσας λέξεις, ἀποτελούσας κατὰ σειρὰν κυβόλεξον:

ἐλαία, ἴδιος, λιμὴν, σχῆμα. [Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς συλλογῆς τῆς Δήμητρας Ν. Φαρμακίδου.]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ἠδηλαθὴ καὶ αἱ ἀλογώτεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νά ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικὰ, με ὄνομα, ψευδώνυμον καὶ διεύθυνσιν ὁμοῦ μέχρι τοῦ νέου ἔτους.— Γεώργιος Ἰατρίδης, Καρδίτσα. (B—79)

Ζητῶ ἀντάλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν μετὰ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ φίλων τῆς Διαπλάσεως.— Μολὼν Λαβέ. (B—80)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάκια.— Γεώργιος Σ. Πολυδάς, μαθητῆς Κέρκυρα (Ἑλλάς). (B—81)

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἐσωτερικῶν δραχ. 7.— Ἐξωτερικῶν φρ. χρ. 8
Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ.— φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὅδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντσία
Περίοδος Β'—Τόμ. 9ος Ἐν Ἀθήναις, 14 Δεκεμβρίου 1902 Ἔτος 24ος.—Ἀριθ. 50

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Α'. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

1, Τζι-τζι-μπούμ-μπούμ.— 2, Μαρτίδα τοῦ Εὐρίπου.— 3, Χρυσανθεμὴς.— 4, Ἄνθος τοῦ Μαῖου.— 5, Καυκάσιος Ἴππος.— 6, Κρητικὸν Κάστανον.— 7, Κόντσε Ραπανάκης.— 8, Γρηγόριος Ν. Ριζόπουλος.— 9, Τυδεὺς (δ κορυφαῖος τοῦ Δ' Διαγωνισμοῦ).— 10, Χρυσόβροχος Μίθρας.— 11, Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος.— 12, Κουασιμῶδος.— 13, Ἐσυντακτικὸς Σινωπέως.— 14, Μοριόζης.— 15, Κόρη τοῦ Στρυμῶνος.— 16, Θερινὴ Βροχὴ.— 17, Κελαϊδίστρα.— 18, Ἀντιγόνη.